

— Не идвай, млади момко! Който мене залюбва, той самъ себе си погубва. Разковничето е русалско биле.

Той не послушалъ.

Русалката прѣминала като сѣнка свободно горския потокъ. А когато ловецѣтъ нагазилъ буйнитѣ води, теченето го повлѣкло и скоро се намѣрилъ на дѣното на шумящата рѣка.

Русалката като видѣла всичко това, а не могла да му помогне, жално заплакала и бистритѣ ѝ сълзи оросили горскитѣ цвѣтенца.

— Лудо-младо, ти искаше туй, което е невъзможно. Човѣкъ, за да може да откъсне разковничето, трѣбва най-първо да се прости съ тѣлото си. Само душата може да притежава туй цвѣтенце и да си остава за винаги млада! — казала тя, па дълбоко въздъхнала и тжно се загледала въ мжтнитѣ води, които погълнали ловеца. Нѣкъдѣ пропѣли първи пѣтли и малката русалка изчезнала. Когато на другия день селяни намѣрили удавника, всички си рекли: „Трѣбва да сж го удавили Русалийтѣ!“

София.

Мирчо Петровъ.

На гости.